

Németh Dezső

**MÁRIAORSZÁG
KIRÁLYNŐJE**

MESÉK

LÁRT

NÉMETH DEZSŐ

MÁRIAORSZÁG KIRÁLYNŐJE

Budapest

2008

Tartalomjegyzék

A csodaszarvas
Enéh, a virágszép magyar asszony
A virágszép asszony Mária édesanyja
Lidérc Mesefalván
A sötétség és a fény
Madárember
Álarcos kisegér
Cserfes és a Nagyotmondó
A sárga kiscsacsi
Szutyokkirály
Csepelen, a Kis-Duna parton
A kis fenyő
Szüli napi torta
Szamákoró a varázsló
A levél
Trambulin
A nyúlcipő
Az ördög felesége
Bünticsizma
Egyszer volt egy kiskecske
Mária és a békakirály
A szomorú kisbika
Vidámságbolt
Máriaország királynője
A Gólyalábú Óriásmamla
Rajzoljunk mesét Máriával
Trambulin meg a sárkány
A Háromlábú Lapáttenyérű gyerek
Mária és a szegény ember
Mária fűzfává változik
A Szócsószájú Csúnyánbeszélő

A Hordóhasú Falánk
A szeretetmalom
Csöpp mese
Fut a karika
Volt egy kistehén
A nyúl urak
Karácsony Máriaországban
Egy ős asszony
A zápor
A fogkefe
Ballagásra

A csodaszarvas

Mária fogta a varázskrétáját, és így szólt Trambulinhoz:

- Most lerajzolom a csodaszarvast. A Holdasszony és a Szarvasember lányát. Sokáig rajzolt Mária, Trambulin meg tátott szájjal nézte.

- Hú...ú, de szép ez a csodaszarvas-asszony! Gyöngyös kis fejékei vannak, aranyhold tündököl a homlokán, a szőre, mint az ezüst olyan fehér! - mondta csodálkozva Trambulin.

- Most pedig Trambulin, te rajzold le Hunort és Magort. Nagypám mesélte, hogy ők voltak a magyarok ősei. Óriás Nimród, az apjuk, híres vadász volt. Anyukájuk Enéh, a virágszép asszony volt. No, Óriásmamlasz, te meg rajzolj két szép paripát, mert Hunor és Magor lóháton üldözték a csodaszarvast. Aztán Mária szétosztotta a varázskrétákat, és mindenki lázasan munkálkodott.

- Hadd látom, hogyan sikerült Hunor és Magor? Hát nem ilyen kis vigyori és bőgőmasina képű óvodásokra gondoltam - méltatlankodott Mária. - És a két paripa? Na hát, Óriásmamlasz! Hosszú pálcikalábú pónilovakat rajzoltál?

- Ne haragudj Mária! Én csakilyent tudok rajzolni, de majd meglátod, hogy nagyon gyorsan futnak.

Aztán az aszfaltról felugrott a csodaszarvas. A két pálcikalábú ló is életre kelt. Az egyikre fölugrott Hunor, a másikra Magor, és el kezdték üldözni a csodaszarvast.

Szegény csodaszarvas bemenekült az óvodába, ahol a gyerekek elrejtették egy paraván mögé. Hunor és Magor pedig föl kaptak a lovaikra két szép magyar óvodás kislányt, mert azt hitték, hogy a Dul király lányai, és elrabolták őket. A Békatónál leszálltak a lovokról, ahol kiderült, hogy Trambulin Hunor helyett Humort, Magor helyet pedig Mogorvát rajzolt. Hunornak csupa nevetés volt a képe, Magor pedig olyan mogorvára sikerült, hogy mindenki sírva fakadt, aki ránézett.

Nagyot nevettek ezen.

Enéh, a virágszép magyar asszony

Egy napon jöttek mogorva táltos-papok, és a csodafiú Magort elvitték. Magor úgy született, hogy születésekor már minden foga megvolt. Az ilyen fiúk lelkét hétéves korukban odaajándékozták Turulistennek, aki madárember volt.

Hiába sírtak, ríttak az édesanyák. Erőszakkal elvitték a csodagyerekeket, egy kötéllel megfojtották őket, azután egy jégbarlangba dobták a testüket. A lelkük kicsi sólyom madárként repült fel az égbe. A magyar asszony, a virágszép asszony, akit Enéhnek hívtak, nem nyugodott bele, hogy a kisfia meghalt. Elment Göncöl táltoshoz, mert csak ő tudott készíteni égenjáró kocsit. A virágszép asszony varázsigékkel rávette Göncöl táltost, hogy készítse el az égenjáró kocsit. Göncöl táltos csillagkőből kovácsolt kerekeket, égfaágból faragott rudat, és szép saroglyát készített a gyönyörűn tündöklő kocsihoz, amikor elkészült, gyönyörködött benne, de a virágszép asszony kihasználta ámuldozását, két szárnyas paripáját a koci elé fogta, aztán elvágtatott az ég felé.

Kisboldog Asszony, a jó tündér, segítette Enéht abban, hogy a Madáristen visszaadja Magor lelkét. Enéh egy aranyalmába rejtve, az égenjáró kocsival hozta vissza a földre. A barlangban - az aranyalmából - kiperdült a lélek. Kisboldog Asszony belefújta Magor szájába, aki nyomban életre kelt, és átölelte az édesanyját, a virágszép magyar asszonyt.

A virágszép asszony Mária édesanyja

Nagyon sokáig nézegette Mária a könyveket. Szerette volna varázskrétájával lerajzolni a virágszép magyar asszonyt, de nem talált rá általános példát. Ezért úgy döntött, hogy édesanyját rajzolja le, mert biztos, hogy nála szebb magyar asszony a világon nincsen. Sokáig rajzolgatott, de egyik rajzát sem találta olyan szépek, hogy édesanyjának szólíthatta volna. Anyák napjára gondolt, amikor eszébe jutott a rajzolás. Aztán egy délután az édesanyja éppen arra járt, és meglátta Mária egyik rajzát.

- Na hát! - csodálkozott. - Hát, ő szakasztott úgy néz ki, mint a nagyanyád, az én édesanyám! Hát ilyent, talán még a világ sem látott! - aztán ölébe kapta Máriát és össze- visszacsókolta.

Mária pedig elhatározta, hogy a nagymamájára hasonlító virágszép asszonyt kelti életre, és meghívja anyák napjára az óvodába.

Nagy csoda történt az óvodában is, mert sokan felismerték Mária nagymamáját, aki már régen meghalt, és ölelgették, csókolgatták, és mondogatták neki:

- Na hát, te Mári, de jó színben vagy. Szép a ruhád. Hát igazán élsz? Az ember szinte el sem hiszi, hogy újra itt vagy közöttünk...

Mári nagymama mosolygott mindenkire.

Nagyon jól érezte magát.

Lidérc Mesefalván

A Gólyalábú Óriásmamlasz találkozott Lapáttenyerűvel az utcán, és megszólította:

- Hát nem tudom, te hogyan vagy vele Lapáttenyerű, de én nem szeretem az ördögöket, félek tőlük.

- Hát, igen-igen - mondta a Lapáttenyerű. - A felnőttek sokszor mondogatják, amikor rosszakodom: "Az ördög bújt beléd, te gyerek?" És valóban, ilyenkor mintha a rosszság beköltözött volna a testembe.

- Csak azért hoztam fel ezt Lapáttenyerű, mert most jövök Máriától, és szegény olyan sovány lett, mint a szárazkóró. És azt mondja, hogy az ördög lovagolja, hajszolja éjjelente. Elhiszed te ezt?

- El bizony - mondta a Lapáttenyerű. - Trambulin is említette, hogy a Lidérc és a felesége garázdálkodik Mesefalván. És tudod mit mondott neki Göncöl táltos? Hogy csak gatyamadzaggal lehet megfogni, pontosan éjfélkor.

- Akkor az éjjel nem alszunk - mondta az Óriásmamlasz. És tényleg úgy is tettek. Elbújtak Mária szobájában, előkészítettek egy hurkos gatyamadzagot, a gerendához kötötték, és várták az ördögöt. Amikor éjfél ütött a templom órája, megjelent a Lidérc, ló alakban. De vesztére. Ráhurkolták a gatyamadzagot, és nem tudott elmenekülni.

- Na te ronda szőrös képű, feketeszarvú, lólábú ördög, most megkapod a magadét - mondta Trambulin. Azonnal vezették a kovácműhelybe, ahol Göncöl tüzes patkót szegelt a patáira.

- Jaj! Jaj! Ne bántsatok! - esedezett az ördög. De hiába könyörgött, hiába jajgatott, megkapta a magáét.

Patkolás után az Óriásmamlasz megmarkolta az ördögbőrt a hátán, és kidobta a kovácműhelyből, de még utána kiáltotta:

- Na, te gané! Mesefalván többé meg ne lássalak!

Az ördög pedig olyan szerencsétlenül lépkedett patkolt lábaival az utcán, hogy még a kutyák sem ugatták meg, csak vicsorogtak rá.

A sötétség és a fény

A szépséges madárember, a Turul, aki nagy sötétségben élt, elhatározta, hogy társakat teremt maga mellé, mert nagyon unatkozott az üres világban. Egy fekete ötszögletű tojást tojt. Feltörte csőrével, amelyből kiugrott a rettenetes Lidérc, az ördög. Turul látta, hogy elsőre nem sikerült jól a teremtése, ezért tojt egy másik tojást, ami aranyból volt. Feltörte csőrével. A tojásból egy háromfejű és ötlábú beszélő táltos paripa ugrott ki, akit Ugornak hívtak.

- No, Lidérc - szólt Ugor. - Most megvívunk, mert én a fény, a világosság szelleme vagyok, és nem szeretem az árnyékot, a sötétséget. Nyomban csillogó szarvú fehér bikává változott, és rettenetesen toporzékolt.

- Én meg nem szeretem a világosságot, mert a fényben minden látható. A sötétség elfedi a rosszat. Tolvajok, úton állók, a rosszban sántikálók, a rossz szellemek, mind-mind a sötétséget szeretik.

Nyomban koromfekete bikává változott és toporzékolva rontott Ugorra.

Sokáig harcoltak, de egyik sem győzhetett, mert ahol fény van, ott mindig van árnyék is. A nappalt az éjszaka követi. A jó cselekedet ellentéte a rossz cselekedett. Állandóan harcolnak egymással.

Igaz, hogy a Lidércet Turul és Ugor elűzte a föld alá, az Alvilágba, de a Lidérc sokszor feljön a Földre, és rosszszaságra bízgatja az embereket.

Madárember

A madárember, aki sólyomisten volt és Turulnak nevezték, az aranytojás héjából varázsolta az égboltot. A messzeségből kivette csőrével a Holdat és feltűzte az égre. Azután egy halom csillagot hozott, és azokat is feltűzte az égre. Nagyon szép volt az égbolt. Sokáig gyönyörködött benne. Aztán elszállt újból a messzeségbe, és a csőrében elhozta a Napot.

Az égbolt tartására Észak, Dél, Kelet és Nyugat nevű óriásokat varázsolta. Kelet felesége a szépséges Hajnal, aranyszekerén viszi fiúkat, a Napot, nyugat felé. Ott az óceánban megfürdeti, hogy másnap reggel tisztán, ragyogva keljen fel az égen. Nyugatóriás felesége a csillagszemű Éjszakaasszony pedig lányukat, a Holdat viszi a kötényében keletről nyugatra.

A madárember Turul, ezután elővarázsolta a korong alakú Földet, a közepébe ültette az égig érő fát. A fa égbolton túl nyúló ágain vannak a másik világok, ahol a meghalt jó emberek lelkei laknak. A Földre hegyeket, tavakat, folyókat varázsolt, azután benépesítette állatokkal. De az emberek csontjait a fák ágaiból rakta ki, azután agyagból megformázta őket, és végül egy kicsi arany-sólymot fűjt a lelkükbe, amely halhatatlanná tette az embert.

De az ördög rávette az embert, hogy lője le ijával a sólyom madarat. Turul ezért megharagudott, és visszavette halhatatlan sólyomlelkét, és egy fekete varjúlelket röpített helyébe, és ezután már nem voltak halhatatlanok az emberek.

Az álarcos kiséger

Rajzolt egy kiscicát Mária, akit úgy hívtak, hogy Egerésző. Egerésző nyomban felugrott az aszfaltról, de nem talált egeret. Ezért Mária rajzolt egy kiségeret is, akit úgy hívtak, hogy Cicaijesztő. Cicaijesztő felrakott a fejére egy kutyaálarcot és úgy ugrabugrált Egerésző előtt, de az ügyet sem vetett rá, lefeküdt a párnájára és ott dorombolt.

- Figyelj Egerésző! - szólt a kiséger. - Nem látod, hogy én egy mérges kutya vagyok?

- Á, te vagy az, Cicaijesztő? Én azt hittem, hogy farsang van, azért vettél kutyaálarcot - mondta a kiscica, aztán elkapta a kiségeret, és a mancsaival elkezdte pofozni. - Most kiverem belőled, hogy hol van az egérkirály kincses ládája - nyivákolt Egerésző.

A Cicaijesztő kiséger nagyon megijedt és ijedségében el kezdett ugatni:

- Vau, vau, vau. Vau, vau, vau. Vau, vau, vau. Vau, vau, vau. Kutya vagyok, nem egér.

Erre a kiscica úgy megrémült, hogy a párnája alá bújt és ott reszketett.

Cserfes és a Nagytmondó

Két mobiltelefon, Cserfes és a Nagytmondó, elindultak világot látni, de Mesefalván összetalálkoztak Máriával.

- Hová mentek? - kérdezte Mária.

- Megyünk világot látni - mondta Cserfes. - Átmegyünk az üveghegyeken, aztán a bronzerdőn keresztül jutunk az ezüsterdőbe, aztán már nem messze van az aranyerdő, és ha már azon is túl vagyunk, elérünk az Óperenciás tengerhez.

- Ott hétmérföldes csizmát húzunk és átkelünk az Óperenciás tengeren, így jutunk el az óriások földjére - mondta a Nagytmondó.

- És hol vesztek feszültségkolbászt meg áramkenyeret? - kérdezte Mária.

- Nem gond - mondta a Nagytmondó. - Fel vagyunk töltve rendesen.

- Na, jó! Én csak jót akarok - szölt Mária -, gondoljátok át, hogy mit akartok, mert pórul járhattok?

Cserfes és Nagytmondó csak legyintettek, és mentek tovább. Amikor az üveghegyekhez értek, már mind a ketten nagyon kimerültek. Leültek egy üvegpadra és elaludtak. Másnap reggel már felkelni sem volt erejük.

Szerencsére arra biciklizett Mária. Táskájába rakta a két csavargót. Hazavitte őket. Feszültségkolbászt és áramkenyeret adott nekik.

Életre keltek, és még most is élnek, ha meg nem haltak.

A sárga kiscsacsi

Egyszervolt, hol nem volt egy kis csacsi. Ez a kis csacsi elhatározta, hogy beiratkozik az óvodába. De láthatóan nagy számár volt, mivel az óvodában okos gyerekek vannak, és nem szamarak. Amikor ment az óvoda felé, találkozott a kis rókával.

- Hát te, hová mész kis csacsi? - kérdezte a kis róka.

- Já, megyek az óvodába játszani a gyerekekkel. Mit gondolsz kis róka, befognak?

- Hát, ilyen szürkén, nem hiszem. Talán ha felöltöznél valami... mondjuk... sárga ruhába.

- De hát nekem nincs semmilyen ruhám, csak a szőröm van! - mondta a kis csacsi.

- Nem baj! Majd én segítek rajtad. Lemeszellek sárgára, és mindjárt elégánsabb leszel.

Így is történt. A kis róka előkerített egy vödör sárga festéket és egy meszelőt, és a kis csacsit lemeszelte sárgára.

- No, így már mehetsz! Jól nézel ki - kuncogott a kis róka. A kis csacsi büszkén ment be az óvodába. A gyerekek csodálkozva nézték.

- Hát te, hogy nézel ki, kis csacsi? Ki tette veled ezt a csúfságot? - kérdezte Mária.

- Já, a kis róka festett be. Azt mondta, hogy a gyerekek csak így játszanak velem, mert így szebb vagyok, mint szürkén, já...

- Dehogyan is! Becsapott a kis róka. Te szürkén vagy igazán szép. Most pedig gyertek gyerekek, mossuk tisztára a kis csacsit! - kiáltotta Mária.

Aztán a gyerekek hoztak néhány vödör vizet és lemosták a kis csacsiról a sárga festéket. A kis rókát pedig megfogták, és büntetésből a kerítésárkába állították. Talán még most is ott áll, ha el nem ment onnan.

Itt a vége, fuss el véle!

Szutyokkirály

Egyszer Szutyokországban királyválasztást rendeztek. Volt is jelentkező bőven, mert sok volt a szutykos gyerek. A Háromlábú Lapáttenyerű is unta már, hogy mindennap mosakodnia kell. Hát ellógott Máriaországból, és össze-visszacsavargott, de nem mosakodott. Igaz, hogy neki három lábát, két fogsorát és a nagy lapát tenyereit kellett volna tisztán tartania, de nagyon lusta volt hozzá.

Amikor a bírálók elé állt, rögtön szutyokkirállyá választották. Még a retkes lábú bírálók is befogták az orrukat, mert a Lapáttenyerű nagyon büdös volt. Felült a sáros trónra piszkos koronájával, és mindjárt kihirdette, hogy az országba szappant, fogkrémet behozni tilos. Aki ezt megszegi, akasztófára kerül.

A Gólyalábú Óriásmamlasz, kirándulás közben betévedt Szutyokországba, és a hátizsákjából úti ellenőrzésnél előkerült egy szappan és egy fogkrém, hát a király elé vezették.

- Óriásmamlasz, te megszegted az országom törvényeit, ezért akasztófára ítélek - szólt a szutyokkirály.

- Ne bomolj, Lapáttenyerű! Nem ismeresz meg? Hiszen a barátod vagyok! - mondta könyörögve az Óriásmamlasz.

- Ha ismerlek, ha nem, a törvény az törvény. Vezessék el! - rendelkezett a király.

De a hóhér a király elé állt és ezt mondta:

- Felség, az Óriásmamlaszt nem tudjuk felakasztani, mert nincs olyan magas akasztófa, amire felköthetnénk. Talán a Holdra akaszthatnánk, de az, lehetetlen.

- Nincs lehetetlen, dobjatok át a Holdon egy kötelet, és kész! - rendelkezett a király.

Ezt az Óriásmamlasz sem vette tréfának, nyomban lekapott az égről egy jó vizes felhőt, beszappanozta, aztán a felhőszivaccsal először a szutyokkirályt, majd utána az összes gyereket tisztára mosta.

Hát, így szűntette meg Óriásmamlasz, a Háromlábú Lapáttenyerű szutyokkirályságát.

Csepelen, a Kis-Duna parton

A fűzfák hajszájai aranyvesszők. Éjszaka, amikor a holdlányka unatkozik, lejön a földre és fényujjaival játszik a húrokon. Csepelen, a Kis-Duna parton is van egy aranyhajú fűzfalányka, akit Harmat Cseppnek hívnak.

Egy délután, amikor Mária, meg az Óriásmamla sz sétált a Kis-Duna partján, hallják ám, hogy Harmat Csepp keservesen sírdogál. Nyomban oda mentek hozzá, hogy megvigasztalják.

- Hát te, miért sírsz? - kérdezte Mária.

- Azért sírok, mert a vihar összeborzolta a hajamat, és látom a Duna vizében, a tükörben, hogy milyen csúnya vagyok.

- Egyet se búsulj! - szolt az Óriásmamla sz. - Majd én kicsinosítalak! - belenyúl a nadrágja zsebébe, előhalászott egy gereblye nagyságú fésűt, és szépen megfésülte Harmat Cseppet.

- Jaj, de szép lettem, jaj, de szép! - lelkendezett Harmat Csepp. - Köszönöm szépen, de jó, hogy erre jártatok! - és ahogy nézte magát a nyugodt víztükörben, aranyhúrjai elkezdtek pengeni, és a víz meg csilingelt hozzá.

Mária és az Óriásmamla sz leültek a partra, és áhítattal hallgatták a Duna és a fűzfa muzsikáját.

A kis fenyő

Advent hetében elindultak a fenyőfák a csemetekertekből, hogy szépséges karácsonyfáknak öltözzenek fel karácsonyeste. Volt, aki lovas kocsin ment, mások teherautón vagy vonaton utaztak. Csak egy kicsi fenyőfa nem kellett senkinek, mert kicsit féloldalas volt, meg aztán vakarcsnak is számított a többi fenyőfa között.

Egyedül maradt a csemetekertben. Nagyon hideg volt. Hidegen ragyogtak a csillagok. Még a Hold is didergett az égen. Aztán gondolt egyet a kis fenyő, és ő is elindult gyalog Mesefalva felé.

A piactéren dölyfösen álltak már az ezüst ruhás fenyők, no, meg a fekete-fenyők is hosszú túlevél szoknyákban édelegtek díszes tartóikban a sok vásárló között.

A kis fenyő is beballagott a piacra, a többi fenyőnagysága megrökönyödésére.

- Nézzétek már ezt a kis pesztonkát, ide, mert jönni csökkent kis túleveleivel - utálkozott egy ezüstfenyő dáma.

- Lejáratja az úri fenyőnépet - mondta egy fekete-fenyő nő.

Látta a kis fenyő, hogy nem jó helyre jött, így hát kiballagott a piacról, és szomorúan ment az utcán, maga sem tudta, hogy hová ballag. Egyszer csak a mesefalvai óvoda kapujában találta magát. Meglátta Mária és felkiáltott:

- Nézzétek, gyerekek! Megjött a karácsonyfánk. Gyertek, vezessük be az óvodába!

Aztán kézen fogták a kis fenyőt, bevezették az udvarra, ott leültették egy kispadra, és kérték, hogy mesélje el, hogy hol élt eddig, hogyan jött ide, hol van most az anyukája, meg az apukája?

A gyerekek nem fogtak ki a kérdésekből. A kis fenyő megállás nélkül mesélt. A gyerekek közben feldíszítették, aztán gyönyörködve hallgatták és bámulták a kis karácsonyi jövevényt.

Szüli napi torta

Egyszer Mária a születésnapján olyan torkos volt, hogy senkinek nem akart adni a nagy tortából, amit édesanyja készített neki. Ezért az édesanyja rászólt, hogy nem illő módon viselkedik, és tessék megkínálni Óriásmamlaszt és a Lapáttenyerűt, mert eljöttek felköszönteni.

Mária nagyon megsértődött ezen és elhatározta, hogy világgá megy.

Kiment a vasútállomásra, és megszólította az egyik mozdonyt.

- Mozdony bácsi, merre visz az utad, mert én világgá akarok menni? - mondta Mária.

- Világgá? Oda én nem megyek. Azt sem tudom, hogy hol van a világ, de miért akarsz világgá menni, kislányom? - kérdezte a mozdony

- Csak azért, mert nem akartam a tortából adni Óriásmamlasznak és a Lapáttenyerűnek, anyukám meg rám szólt, hogy ez nem illik.

- Nem illik bizony - mondta a mozdony. - Menj haza, vágd fel a tortádat és kínáld meg a vendégeidet! - dűnnyögte a mozdony, aztán nagyot sípolt és eldübörgött.

Mária szégyenkezve lépett a szobába. Anyukája megkérdezte:

- Hát, te hol voltál Mária?

- Világgá mentem, Édesanyám!

- Nem baj, kislányom, de most már tudod, hogy a világ itt van, és itt kell illedelmesen viselkedni.

Mária, aztán felvágta a szüli napi tortáját, és szívvvel kínálta vendégeinek.

Az Óriásmamlasz és a Lapáttenyerű pedig meghajoltak, azután el kezdték kornyikálni a "Boldog szüli napot" című éneket.

Szamárkóró, a varázsló

Mesefalva faluvégén élt Zsófi néni, Mária nagymamája, aki vak néni volt.

Virágokkal volt a kertje tele ültetve, de mivel nem látta a virágok színeit, ujjával tapogatta a szépséges szirmokat.

- Ez piros virág, mert melegíti az ujjaimat. Ez meg sárga, mert langyos a szirma. Ez meg kék virág, mert hideg, szinte dideregnek az ujjaim. - mondotta a néni, amikor szeretgette, cirógatta a bársonyos szirmokat.

- Ez meg egy tüskés szamárkóró. Hát te, hogyan kerültél ide? Olyan száraz vagy, szegénykém, mindjárt megöntözlek - mondta a néni, és a kannájából vizet locsolt a szamárkóróra. A szamárkóró meg megszólalt emberi hangon:

- Jó tett helyébe jót várj! Én egy nagy varázsló vagyok. Terembura a nevem, de engem szamárkóróvá varázsolt a gonosz ellenségem, csak akkor változhatom vissza, ha valaki megöntöz, mert a szamárkórót inkább irtják, nemhogy öntöznék. Most pedig kívánhatsz akármit, teljesítem - mondta a szamárkóró, aki gyomban varázslóvá változott.

- Jaj! Drága gyermekem! Nekem csak egy a kívánságom, hogy újra lássam a virágaimat, meg a kis unokámat, Máriát - mondta féltékenyen Zsófi néni. De csodák csodája. Terembura hokuszpókuszolt egyet, és Zsófi néni újból gyönyörűen látott.

- Hú ha! Micsoda öröm - kiáltott Mária. - Mamikám! Látsz engem?

- Igen, kislányom, látok! Szeretni kell a virágokat, de mindent és mindenkit, és akkor megtörténik a csoda.

Mária odabújt a nagymama szoknyájához, Trambulín pedig átölelte rég nem látott barátját, Teremburát, a nagy varázslót.

A levél

Mária állt a kertkapuban, és látta, hogy a postás leveleket dobál be a szomszéd postaládájába. Amikor másnap arra jött a postás, megszólította:

- Postás bácsi, nekünk nem hoztál levelet?
- Nem, kislány, nektek nem küldtek levelet.
- Nem? - kérdezte szomorúan a kislány.
- Nem - felelte a postás.
- De legalább egy falevelet hozzál holnap, ha erre jársz - mondta a kislány. Másnap a postás hosszan csöngetett. A kislány kijött a kapuba.
- Levelet hoztam - mondta a postás. Egy sárgalombú gesztenyefa küldte - mondta, és kivett a táskájából egy nagy aranszínű falevelet. Mária átvette és nézte boldogan, aztán megszólalt:
- És mi van erre a levélre írva? A postás egy kis ideig töprengett, aztán így felelt:
- Csak annyit írt neked a gesztenyefa, hogy "Kedves Mária! Szeretnék látni, mielőtt téli álmomba merülök. Itt lakom nem messze az utcátokban, látogass meg mihamarabb! Szeretettel üdvözlök: az Öreg Gesztenyefa."

Mária másnap meglátogatta az Öreg Gesztenyefát. Sokáig beszélgetett vele, aztán mindenkinek elújságolta, hogy milyen szép levelet kapott.

Trambulin

Trambulin meglátta Máriát az utcán és nyomába szegődött. Utolérte és megszólította:

- Hová mész Mária ilyen sietve?

- Á, te vagy az Trambulin, de rég nem láttalak, hol csavarogtál ennyi ideig?

- Hát... Hát... Meseországban voltam. Ott találkoztam Teremburával, a híres varázslóval. Nála tanultam meg repülni, vízén járni, láthatatlanná válni, fogat mosni, cipőt befűzni, mosakodni és illedelmesen köszönni.

- Ne mondd - mondta Mária. Repülni is tudsz, nahátilyent, ez igen. No, akkor repülj egy kicsit, hadd látom!

- Hát... hát... hát... - dadogott Trambulin - nincsenek nálam a szárnyaim.

- Na jó - mondta gyanakodva Mária. Akkor mutasd meg, hogyan tudsz vízén járni! Itt van ez a kis tó, menj keresztül rajta!

-Hát... hát... hát... - dadogott Trambulin - nincsenek nálam a vízén járó cipőim.

- Akkor legyél láthatatlan! Hadd látom, hogy Trambulint nem látom!

- Hát... hát... hát... - dadogott újból Trambulin - nincsen nálam a láthatatlanság tablettám.

- Na jó - mondta Mária - akkor moss fogat!

- Nincsen itt a fogkefém.

- Na jó, akkor fűzd ki és be a cipődet!

- Mezítláb vagyok, nem látod?

- Na jó - mondta mérgesen Mária - akkor mosakodj meg a tóban!

- Nincsen nálam a törölközőm.

- Akkor köszönj el illedelmesen!

- Elfelejtettem - mondta pityeregve Trambulin - aztán szégyenkezve eloldalgott.

A nyúlcipő

Trambulin utána szaladt Máriának és lihegve mondta:

- Képzeld el Mária, föltaláltam a nyúlcipőt. Most már nem fázik majd a nyulak lába, mert vásárolhatnak nálam cipőt.
- Jó, jó - mondja Mária - de milyen pénzzel fizetnek neked a nyulak a cipőért?

Trambulin elcsodálkozott.

- Hát, a Róka mondta, hogy sok pénzt kereshetek a nyúlcipőkészítéssel, mert nagyon sok gazdag nyúl van a környéken, akik megengedhetik maguknak, hogy finom bőr nyúlcipőbe járjanak...
- Buta vagy Trambulin. A nyulaknak nincsen pénzüik. Esetleg nyúlbugyóval fizethetnek a cipőidért. A Róka nagyon ravasz Trambulin, mert a rókáknak sincsen pénzüik. Nincsen se nyúlforint, se rókaforint. De sem a nyulaknak, sem a rókának nem kell cipő, mert nem fázik a lábuk.
- Hát ha ez így van Mária, akkor nem állok neki a nyúlcipő gyártásának. Na, szerbusz Mária. Örülök, hogy találkoztunk.

Aztán nagy hümmögések közben eloldalgott Mária mellől.

Az ördög felesége

Mivel Mária nagycsoportos volt már, egyedül ment az óvodába. Nem messze volt az óvoda, de egy gyönyörű diófa állt az utcában, amelyről őszkor hullongó diók kopogtatták a járda kövezetét, és a fűbe is lehulltak, és ott lehetett szép gömbölyű diókat szedni.

De ahogy ment az úton szembe jött vele Ludvérc, az ördög felesége. Mária nem tudta, hogy boszorkány, mert Ludvérc gyönyörű mézeskalács alakban jelent meg. Hű! Tükrös szív volt a mellén, a haján cifra kendő, csillogó topánka a lábán. Kézenfogta Máriát, és azt mondta neki:

- Mária, Mária, te szép magyar lány, látod-e itt ezt a diófát? Aranydiók hullnak róla, és neked is adok belőle aranydiót, ha velem jössz a palotámba, ahol te szépséges királylány leszel.

Mária csak nézte a csillogást, a gyönyörű Ludvércet, és azt mondta:

- Hát ha királylány leszek, veled mehetek a mesébe, de hát vár az óvoda, otthon meg az anyukám, és ha vár otthon az anyukám, akkor menni kell majd haza. Nem mehetek veled.

- Ugyan már! - mondta Ludvérc - Hát majd úgy csináljuk, hogy nálam is és az óvodában is legyél, és otthon is legyél. Én tudok ilyen varázslatot.

- Na, jó - mondta akkor Mária. - hátha ez így van, menjünk akkor együtt, abba a gyönyörű palotába. Vigyünk magunkkal egy zsák aranydiót is, majd ott megtörjük és eszük az aranyat, ezüstöt, málnát, meg mindenfélét, majd amit te tudsz varázsolni.

El is mentek. Ludvérc kézen fogta. Mindjárt varázsolta egy söprűt. Ráültek, és így repültek ennek a gonosz asszonynak a várába, amelyik a hetedik égbolton, az égig érő fa legtetefén állt, de az is csak úgy volt oda varázsolva, mert különben az alvilágban volt a helye.

- Az Jó Szellem nem tudta a Ludvérc tervét, de amikor meglátta, hogy Máriát odavitte az udvarába, haragra gerjedt. Szólt Göncölnek, az égi szekeresnek, ha oda érkezik, mentse meg Máriát. És Mária nem is, hogy királylány, de még szolgálólány sem lehetett, egy darócba öltöztette, zsákruhát adott rá, mintha rabló lett volna, és egy ilyen nagy hatalmas vesszőseprűt adott a kezébe, és azzal separtotta vele a kavicsos, ronda udvart. Sírt nagyon Mária, de nem tudott semmit sem tenni, már bánta, hogy olyan hiszékeny volt. Hát ott élt sokáig, amíg nem jött arra Göncöl a szekérével, aki meglátta a kislányt abban a ronda posztó zsákruhában. Fölkapta a csillagszekérre, és visszahozta a földre. Letette a diófa alá, ahol már várta az anyukája.

Bűnticsizma

Mérgesen ült Trambulin egy nagy útszéli kövön és hangosan ismételte:

- Én vagyok a rosszaság! Én vagyok a rosszaság!

Mária éppen arra járt. Egy kiskocsit húzott maga után. Meghallotta, hogy Trambulin mit beszél.

- Mi van veled Trambulin, miért beszélsz magadban? - kérdezte Mária.

- Én nem vagyok Trambulin! Rosszaság a nevem. Én rettenetesen rossz vagyok, még a rosszaságnál is rosszabb vagyok.

Aztán felugrott a kőről, vicsorgatott. Csupa maszat volt az arca. A haja össze-visszagubancolódt, a lába és a cipője is csupa sár volt. Most is bele-taposott egy pocsolyába, csapkodta a sarat, még Mária ruhájára is ráfröccsent.

- Látod? Ilyen rossz vagyok, még a szomszéd néni Lili kutyáját is lefújtam piros festékekkel. Világgá megyek, ha nem tudok megjavulni!

Trambulin bent állt a pocsolyában, Mária meg leült a kőre gondolkodni. Egy kis idő múlva megszólalt:

- No, Trambulin, én tudom már, hogyan tudsz megjavulni. Meseországban van egy bolt, ahol bűnticsizmát árulnak. Most elmegyek és hozok neked egy pár ilyen csizmát.

Mária gyorsan elment, de nem sokára visszajött, a kocsijában két nehéz csizma volt. Alig tudták levenni a csizmákat a kocsiról. Ólom talpaik voltak.

- No, Trambulin, húzd fel a csizmákat!

Trambulin belelépett a csizmákba és járni akart, de csak nagy nehezen tudott lépegetni.

Éppen arra futott egy gyereksereg egy nagy labdával, és kiabáltak:

- Hé, Trambulin! Gyere labdázni a rétre!

Aztán egy másik gyereksapat kiabálta:

- Gyere Trambulin a játszótérre mászókázni, meg hintázni!

Trambulin próbált futni, de alig tudta mozgatni a lábait. Aztán szabadulni akart a bűnticsizmákból, de azokat nem tudta levenni. Könyörögni kezdett Máriának:

- Légy szíves húzd le a csizmákat! Meglátod, megjavulok... Légy szí...

- Azt nem lehet, Trambulin. Ahogy javulsz, a bűnticsizma egyre könnyebb lesz, és végül magától lejön a lábadról.

Aztán Mária, a kiskocsiját maga után húzva, elindult a játszótér felé, Trambulin meg bánatosan nézett utána.

Egyszer volt egy kiskecske

Egyszer volt egy kiskecske,
annak volt egy bekecse,
abban ment az erdőbe
rőzsét szedni a tűzre.

Ordas farkas meglátta,
és az útját elállta.
Elvette a bekecsét,
s bekapta a kiskecskét.

A vadász épp arra járt,
így a farkas pórul járt.
Felvágta a bendőjét,
s kivette a kiskecskét.

Mária és a Békakirály

Minden meseszerető gyerek tudja, hogy a békáknak királyuk van.

A békakirály vezeti a békaasszonyokat a Békatóhoz, amelyben elhelyezik a békagyöngy-tojásokat, amikből majd a békaporontyok kikelnek, aztán mennek vissza Békaországba téli álmukat aludni.

A békanépnek egy forgalmas úton kell átkelni, ahol autók száguldoznak, és sok béka esik áldozatul az átkelésnél. Mária állt az út szélén és nagyon sajnálta a békákat. Elhatározta, hogy segít nekik az átkelésben. Hát, ahogy ott bámészkodott, elébe lépett egy aranykoronás béka, és megszólította:

- Ne haragudj, hogy megszólítalak! Te vagy ugye Mária, egy nagycsoportos óvodás?

- Igen, én vagyok - mondta meglepődve Mária. - Hát te honnan ismersz, és kivagy te?

- Én egy elvarázsolt magyar királyfi vagyok, de csak akkor változom vissza igazi királyfivá, ha egy szépséges magyar kislány megcsókolja az arcomat. Megtennéd ezt nekem? - szólt bátortalanul a békakirály.

Mária előbb sokáig gondolkodott, aztán felemelte a békakirályt és megcsókolta az arcát. Erre a békakirály igazi magyar királyfivá változott. Aranysújtásos bíborpalástban, karddal a derekán állt Mária előtt, aki ámulva nézte a csillogást. Aztán a királyfi kihúzta a kardját, kiállt az útra, leállította az autókat, és a békanép minden bántódás nélkül át tudott vonulni az úton. Mária nagyon boldog volt, hogy segíthetett a békanépnek.

(A királyfi pedig suhintott még egyet a kardjával, és azonnal az országháza repültek. A teremben ülő ország-atyák nagyon meglepődtek a királyfi látán. De a királyfi kezében már ott volt a jogar és az országalma. Letette mindkettőt az asztalra és így szólt:

- Hallottam, hogy az ország nagyon elszegényedett. Azért jöttem, hogy újból gazdag és igazságos országunk legyen. A jogar az igazmondás jelképe, aki a kezében tartja és hazudik, azonnal megnémul. Az országalma pedig az összetartozás jelképe, a széthúzó tenyerében áttüzesedik, és billogot éget bele. A korona, amely a fejemen van, olyan nehéz, hogy csak három erős ember tudja az elnök fejére tenni, ha összerogyik alatta, nem lehet elnök. No, most itt az ideje, hogy mindenki próbát tegyen! - szólt erélyesen a királyfi.

Voltak, akik elmenekültek a próba elől, sokan megnémultak, sok honatya tenyerébe billogot égetett az országalma, az elnök pedig összerogyott a korona súlya alatt.

Aztán a nép új honatyákat választott, akik kiállták a próbát. Máriát pedig megkoronázták kicsi királylánynak. A magyarok meseországa ezután gazdag és boldog otthona lett az embereknek, no, meg a békáknak is, mert részükre átjárókat építettek a forgalmas utak alatt.)

A szomorú kisbika

Egyszer volt egy nagy bika,
annak volt egy kisia,
kis bikának kis szarva
beleöklelt egy falba.

A kis szarva letörött.
A kisbika hüppögött.
Elvesztette a szarvát
s nem találta az apját.

De az apja meglátta,
a hátára fölkapta:
s vitte hegyen-völgyön át
a szomorú kisbikát

Vidámságbolt

Az óvoda udvarán a kerítés mellett nyitotta meg Mária a Vidámságboltot. Fogott egy pálcikát, és a földön körbe karcolta a bolt helyét. Üvegeket, kenyereket és dobozokat is rajzolt a pultra. Aztán el kezdett kiabálni:

- Megnyílt a Vidámságbolt, mindenféle jó kedvre való étel és ital kapható! Játékpénzzel lehet fizetni. Tessék,

tessék befáradni! Megnyílt a Vidámságbolt!

Először Trambulin lépet a boltba, és figyelmesen nézegette a pálcikával rajzolt árukat.

- Ebben az üvegben mi van, kérem?

- Ebben kérem, nevetésvíz van, de ajánlhatok ropogós kacagómagot, és kiváló még a hahotakenyerünk is.

- Mosolysütemény nincsen? - kérdezte Trambulin fontoskodva.

- Azzal kérem, nem szolgálhatok, de mégis mire kellene az áru? - cserfellt Mária.

- Hát kérem, szomorúságra. Reggel elhagytam az összes lábnyomomat,

ezért szomorkodom - mondta Trambulin nevetve.

- Jól van. Adok magának egy liter nevetésvizet. Tessék, itt van - lehajolt és úgy tett, mintha felemelné az egyik palackot, és Trambulin felé nyújtotta. - Kérek két játékpénzt!

Trambulin a zsebébe nyúlt és ő is úgy tett, mintha átadná a pénzt.

- Tessék a két játékpénz. Viszontlátásra - monda Trambulin, és kilépett a boltból.

- Kérem a következő vásárlót! - monda Mária.

De ekkor már az egész óvoda sorban állt a Vidámságbolt előtt. Sokan vettek nevetésvizet. Volt, aki fél kiló hahota kenyeret rágcsált, de fogyott a kacagómag is bőven. Alig telt el tíz perc, már mindenki nevetett, még az óvónénik is vásároltak fejenként húsz-húsz deka kacagómagot.

Máriaország királynője

A világ legkisebb országa Máriaország. Határait varázskrétával jelölte ki Mária a Békató melletti aszfalton. Csak egy bejárata volt az országnak, a Krétakapu, amit Mária nagy gonddal rajzolt meg. Aztán sok színes házikót, tornyos palotát, templomot és boltokat rajzolt a bekerített területre. Utakat is rajzolt, meg gyerekeket, akik vidáman játszottak a játszótéren. Az ország közepén egy kicsi díszes trónszék állt, ahol a megkoronázott királynő: Mária ült, és igazságot osztott a veszekedő gyerekek között.

Persze a Háromszájú-visszafeleselőt kitiltotta országából, pedig a trón elé azt is ő rajzolta. Akkor úgy gondolta, hogyha nem jól intézkedik, majd a visszafeleselő megmondja az igazságot. De a Háromszájú-visszafeleselőnek be nem állt a szája, mindent kifogásolt, még a mindenki által jónak tartott ötleteket is.

Na, akkor telt be a pohár, amikor megnyitotta a Vidámságboltot az óvodában, de a Háromszájú-visszafeleselő ezt is kifogásolta. Akkor kinyitotta neki a Krétakaput, és mehetett, amerre lát.

Persze, Cserfes, a mobiltelefonja is utána ment. Azt is Mária rajzolta neki, hosszú lábakkal, hogy felérjen a füléig, meg a három lepcsés szájáig.

De Mária igazán akkor szomorodott el, amikor a meleg nyárban kiszáradt a Békató. Ekkor énekelgette ezt a szomorú dalt:

Kiszáradt a Békató,
Nem hallatszik békaszó,
Nem játszik a békazenekar,
Hogyha jön az égi zivatar.

Békalegény nem mondja, hogy brek,
Békalánynak azt, hogy szeretlek,
Nem mondja, hogy brekekekeke:
Békalányka ülj az ölembe!

A Gólyalábú Óriásmamlasz

Abban a faluban, ahol Mária lakott, nem volt egyetlen óriás sem. Hát Mária, rajzolt egyet az aszfaltra. Szépen kiszínezte, de nagyon hosszú lábura és mamlaszra sikerült, így aztán, amikor felállt az óriás, egy rakás szerencsétlenségnek nézett ki. Trambulin is fitymálva nézegette, azután megszólalt:

- Te Mária, minek a nekünk ez a gólyalábú óriás mamlasz?

- Hopp! - kiáltott Mária. De jó... o... o... Trambulin, kitaláltad az óriásunk nevét, tehát a neve: Gólyalábú Óriásmamlasz - és nagy örömeiben körbetáncolta Trambulinnal az óriást. Az meg csak nézte, olyan értetlen nagy borjú szemekkel, a két vidáman táncoló gyereket.

- De mit áll ez itt tehetetlenül, munkátlanul! - csattant fel Mária csípőre tett kézzel, és rákiabált az Óriásmamlaszra: - Azonnal mosd le a Holdat, a csillagokat és a Napot, mert nagyon elszürkültek, érted? Te mamlasz!

- Ne kiabálj velem, Mária! Én még csak kicsi óriásgyerek vagyok. Brühühühü-hü... Sírva fakadt és olyan nagy könnycsepp hullott rá Trambulinra, h ogy csurom víz lett.

- Ne sírj! Te gyerek, hiszen teljesen eláztam tőled - mondta sajnálattal Trambulin, aztán mérgesen ráripakodott Máriára: - Nem látod, hogy ő még egy nagy gyerek!

- Látom, látom, de azért lemoshatja a Holdat, a csillagokat, meg a Napot. Nem?

- Jól van - mondta hüppögve az Óriásmamlasz, - mindjárt nekilátok a munkának. Aztán felnyúlt az égre, kezébe fogott egy nagy felhőt, és elkezdte mosni a Holdat, meg a csillagokat. Csak úgy csurgott a víz az égről. Azután nekilátott a Nap mosásának is. Az gőzölgött, és olyan forró volt, hogy megégette az egyik ujját, de végül minden ragyogott az égen. A munka után leült egy szalmakazalra, és ott hüppögte:

- Bezzeg, ha volna egy nagymamám, ő megvédene, nem kiabálhatna velem senki, és bekötné az égett ujjamat is.

- Na jó - mondta Mária. - Rajzolok neked egy nagymamát. Olyant, mint a Zsófi néni a szomszédban.

És tényleg rajzolt egy mosolygós nénit, aki mindjárt bekötözte az Óriásmamlasz ujját, lehúzta róla a piszkos inget, berakta a mosógépbe, közben egy létrát támasztott a hátának, és mindenütt alaposan lesúrolta róla a koszt. Utána egy nagy kerek kenyérből készített szendvicset nyomott a

kezébe. Amíg az Óriásmamlaasz eszegette a szendvicset, Zsófi nagymama megszártotta és kivasalta az inget, azután elégedetten nézegette a szép fehér ingben feszengő óriás unokáját. Az meg lehajolt Máriához és a fülébe suttofta:

- Te Mária, hol lehet itt szeretetet venni, mert Zsófi nagymamámnak szeretnék venni legalább egy mázsa szeretetet.

- Szeretetet nem lehet venni - súfta neki Mária. A szeretet a szívünkben terem. Neked pedig óriás szíved van, sok fér bele. Menj a rétre, és szedj egy nagy csokor vadvirágot, és add oda a nagymamádnak!

Így is történt. A Gólyalábú Óriásmamlaasz gyönyörű csokrot hozott a rétről.

A nagymamája elé állt, és ezt mondta:

- Te vagy a világ legjobb nagymamája, és én nagyon szeretlek téged. Átadta a csokrot, aztán felkapta a kicsi asszonyt és összevissza csókolta.

A nagymama meg örömében kiabálta:

- Jaj! Te nagy gyerek, összetöröd a csontjaimat!

Nagyon boldogok voltak. Aztán Trambulin, a Gólyalábú Óriásmamlaasz és Mária, vidáman körbe táncolták Zsófi nagymamát, aki mosolyogva, könnyezve állt a kör közepén.

Rajzoljunk mesét Máriával

Gyerekek! Tudtok rajzolni mesét az aszfaltra?- kérdezte Mária.

- Én tudok - kiabálta Trambulin. Add ide a varázskrétát! Először is rajzolok egy szénaboglyát, persze aranyszénával... Azután rajzolok magamnak egy szép piros kabátot aranygombokkal, aranyozott zsinórokkal, utána egy aranybiciklit rajzolok magamnak, azután egy aranylabdát, szóval kell nekem még egy aranyszék is, meg egy pár aranycipő, aranying, aranynadrág, aranyroller, arany hintaló, aranybicska, aranyfésű, meg-e-egy...

- Aranyóra láncostól nem kellene!- kiabáltak megrökönyödve a gyerekek.

- És az aranyszénaboglyát kinek rajzoltad? - kérdezte Mária. - Csak nem te élsz aranyszénán, Trambulin?

- Nagyon aranyos vagy Mária - mondta gúnyosan Trambulin. - Most pedig rajzolok még egy kis bikát is, annak kell a széna.

Trambulin rajzolt is egy torz kisbikát. A bika mindjárt futkosni kezdett a réten, de amikor megéhezett, enni akart a szénából, és mivel az aranyszénát nem tudta megenni, fölrugta Trambulint, az ráesett az aranyszénaboglyára, és a lábai az égnek álltak.

A többi gyerek pedig kinevette a telhetetlen, pórul járt Trambulint.

Trambulin meg a sárkány

Nincs mese! - mondta Trambulin Máriának. - Hiába mondd, hogy nehéz háromfejű, ötlábú táltos paripát rajzolni, én mesterrajzoló vagyok, én meg tudom rajzolni.

- Jaj! Ne, Trambulin. Add vissza a varázskrétámat, mert megint valamit rosszul rajzolsz! Hisz még pálcikalábú embereket sem tudtál rajzolni.

- Nem adom! - nyakaskodott Trambulin. - Most pedig ide süssetek dedós gyerekek, mert Trambulin, a híres rajzművész bemutatja világhírű rajzoló tudását!

Aztán nagy, széles mozdulatokkal elkezdett rajzolni az aszfaltra, de a lófejek sehogy sem sikerültek. Inkább háromfejű, ötlábú sárkányt rajzolt, amely fölugrott az aszfaltról és rettenetes hangon ordítva, mind a három fején tüzet okádott. A gyerekek bemenekültek az óvodába. Trambulin is próbált menekülni, de a sárkány elkapta és magával hurcolta egy barlangba.

Szerencsére a varázskrétát Trambulin kiejtette a kezéből, így Mária fölkapta és gyorsan rajzolt egy garabonciás diákot varázskönyvvel, aki előcsalta a sárkányt a barlangjából, és kiszabadította Trambulint, aki halálsápadtan támolygott a gyerekek közé.

A garabonciás diák pedig fölnyergelte a sárkányt, fölugrott a hátára, és meg sem állt Szerecsenországig. Ott jó sok aranypéNZért eladta a sárkányt, mert állítólag a sárkányhús nagyon hideg, és ha egy kis sárkányhús kockát a szerecsenek a szájukba vesznek, kibírják a rettenetes hűséget.

Ugyan is Szerecsenország Afrikában van.

A Háromlábú Lapáttenyerű gyerek

Egyszer Mária is nagyon elvétette a rajzolást a varázskrétával, mert egy háromlábú kétfejű gyereket rajzolt. Sőt a tenyerei akkorák voltak, mint egy lapát. Hát nagyon murisan nézett ki a Háromlábú Lapáttenyerű, mert így nevezték a furcsa gyereket. Szóval nagyon más volt, mint a többi gyerek.

- Hát elég vacakul nézel ki, komám - mondta neki Trambulin, amikor Mária bemutatta neki.

- Akár hogyan is nézek ki - válaszolta a Háromlábú Lapáttenyerű, - elmegyek az óvodába és kész!

- Húha! Húlt el Mária. Ebből még igen nagy baj lesz.

De amire észbekapott a Háromlábú már kiment a Krétakapun és beszaladt az óvodába. A gyerekek mindjárt körbeállták és elkezdtek csúfolni: "Mit keresel itt lapáttenyerű háromlábú pupák?" "Nézd már a kétfejűt, nem tud beszélni, pedig két szája van - kiabálták, és lökdösni kezdték. A Háromlábú Lapáttenyerű el akart futni, de neki ment a kerítésnek." "Négy szeme van, még se lát, be-e... - nyújtogatták rá a nyelvüket."

Az óvó néninek kellett megvédeni. Aztán elkezdődött a foglalkozás.

Az ügyességet gyakorolták labdával. Pattogtatva kellett vinni a labdát, aztán beledobni egy kosárba. A nagyszájúak rendre elvétették a labdázást. Amikor a Háromlábú Lapáttenyerűre került a sor, újabb csúfos megjegyzéseket tettek. De ő gyors mozdulatokkal hibátlanul vitte a labdát, sőt néhány métert kézen állva szaladt, de közben körbe pörgette három lábával a labdát, és végül egyik lábával belerúgta a kosárba.

- Na jó! - mondta az egyik gyerek. - Neki lapáttenyerei vannak, meg három lába, neki könnyű.

Aztán a verstanulás következett. Hát, sorban felsültek a nagyszájú csúfolódók, de a Háromlábú Lapáttenyerű úgy fújta a verset, mint a vízfolyás.

- Na jó! - mondta egy másik gyerek. - Neki könnyű, mert két feje van.

- Na látjátok - szólt Mária. Azért, mert valaki nem ugyanolyan, mint ti, még nem kell lenézni, mert lehet, hogy még nálunk is ügyesebb és okosabb, és tanulhatunk tőle. Azután már nem csúfolták a Háromlábú Lapáttenyerűt, inkább kérték, hogy játsszon velük, és mutasson még néhány trükköt.

Ő meg szívesen pörgött körbe egyhelyben, és egyik fejről a másikra fejelte a labdát, aztán egyszerre két verset mondott. Egyiket az egyik száján mondta, a másikat meg a másik száján. Igazi sztár volt az óvodában, és Mesefalva lakói is csodájára jártak.

Mária és a szegény ember

Egyszer Mesefalvára tévedt egy rongyos ruhájú nagyon öreg szegény ember. Mária meglátta és megszólította:

- Mondja bácsi, segíthetek valamiben?

- Hát, kislányom, nagyon éhes, szomjas és fáradt vagyok. Mindenemet elrabolták a gazdagok, én meg földönfutóvá váltam.

Mária kézen fogta az öreget, és egy közeli kastély parkjában leültette egy padra, azután elszaladt, és egy kis idő múlva egy kosár élelemmel, meg egy korsó borral tért vissza. Az öreg jóízűen falatozgatott, és már a borból is húzott egyet-kettőt, amikor aranygombos kabátban megjelent egy nagy hasú, goromba ember. Ráförmedt az öregre és Máriára:

- Mit képzeltek ti koldusfajzatok, csak úgy fizetség nélkül taposhatjátok az utamat, és koptathatjátok a padomat? Fizessetek azonnal tíz eurót, vagy a botommal kergetlek el benneteket!

- Gyere kislányom! - mondta az öreg. - Gyorsan menjünk innen, mert ő is a gazdag fősvények közül való.

Amikor mentek kifelé, a fősvény bottal ütlegelte őket.

De a Gólyalábú Óriásmamlasz éppen arra sétált. Meglátta, hogy Máriát és az öregembert ütlegeli. Nyomban megragadta a pocakos fősvényt, és úgy elhajította, hogy a világvégén esett bele az Óperenciás tengerbe.

- No, - mondta a Gólyalábú Óriásmamlasz. - Ez sem talál onnan már sohase vissza. Úgy, hogy bátyám falatozzon csak nyugodtan tovább, azután költözzön be a kastélyba, mert ez már a magáé!

A Gólyalábú Óriásmamlasz pedig - mint aki jól végezte dolgát - megmosta a kezét egy felhőben, és azután füttyörészve sétálgatott tovább.

Mária fűzfává változik

Az ördög tüzes kerék formában gurult le a domboldalról. Egyenesen Mária és Trambulin felé tartott, akik egy agyaggödörben játszottak. Először Trambulin látta meg a fekete lángoló kereket. Nagyot kiáltott:

- Fussunk Mária, mert itt van az ördög!

Megfogta Mária kezét és húzta maga után. De mire az ördögutolérte volna őket, elérték Máriaország határát. A Krétakapun gyorsan beszaladtak, az ördög pedig a kerítésen kívül maradt. Egy darabig ott ólalkodott még, de egyszer csak - illaberek nádak erek -, úgy eltűnt, mint a kámfor.

- Na jó! - mondta Trambulin. - Most már mehetünk. Elment az ördög.

Éppen nyitották volna ki a kaput, amikor egy hatalmas griffmadár hirtelen a csőrébe kapta Máriát, elrepült vele és a Békató partján várakozó ördög elé dobta.

- Itt vagy? Gyönyörűségem! Elviszlek a fekete palotámba, és ott az én kislányom leszel. Tükrös szívű Ludvérc, az én drága feleségem lesz az anyád.

Mária már ismerte a gonosz tükrös szívű Ludvércet, meg aztán egy igazi magyar kislány nem paktál le az ördöggel, így inkább a Békató partján szomorúfűzfává változott. A fűzfa gyönyörű aranyhaja Mária haja volt. Amikor fújt a szél, megpengette az aranyhajszalakat, és varázslatos zene árasztotta el a tájat.

Trambulin, a Gólyalábú Óriásmamlasz, meg a Háromlábú Lapáttényerű gyerek szomorúan ültek a fűzfa alatt.

Az ördögöt, és a griffmadarat közös erővel elkergették, de most nem tudták mitévők legyenek. Először Trambulin szólalt meg:

- Légy szíves változz vissza Mária, Máriává! Te vagy a legjobb barátom. Itt van Óriásmamlasz, meg a Lapáttényerű is. Ne félj, az ördögöt elkergettük.

- Nélküled nem igazi a mese - mondta az Óriásmamlasz.

- Így igaz, nélküled mi belehalunk a bánatunkba - mondta hüppögve a Lapáttényerű.

Most hirtelen megperdült a fűzfa, és Mária kerekedett ki belőle.

Nagy volt az öröm. Kézen fogva futottak Mesefalvára, ahol már mindenki várta őket.

A Szócsőszájú Csúnyánbeszélő

A Szócsőszájú Csúnyánbeszélőnek görkorcsolyák voltak a lábain, és azzal rohant Mesefalva utcáin, de közben meg-megállt, és csúnya szavakat kiabált. Például ilyeneket: "Segegféjs hüelya riamá pápaja". Mesefalva lakói megrökönyödtek ezen, és nem tudták elképzelni, hogyan lehet egy gyerekeknek ilyen csúnya szája. Az óvodába is betolta a ronda képét, ahol Mária állt elibe és így szólt hozzá: "Fogebad peslecs szadát sé duljló léfeki!" Trambulín tátott szájjal nézett Máriára, és csodálkozva mondta:

- Nahát Mária, te még szócsőnyelven is tudsz beszélni?

- Tudok, tudok! - mondta mérgesen Mária. - De most fogjátok meg, és tegyetek lakatot a szájára!

Az Óriásmamla sz rögtön elkapta a Csúnyánbeszélőt. A Lapáttenyerű meg összelapította bádógból készült csőszáját, kifúrta és lakatolt kattintott rá.

Utána pedig az Óriásmamla sz kidobta az utcára, és mehetett, amerre lát.

A Hordóhasú Falánk

Hordóhasú Falánk lett Mesefalva réme. Trambulin rajzolta Mária varázskrétájával, de olyan nagy hasúra és kövérre sikerült, hogy alig tudott menni. Mindent fölfalt, ami az útjába került. Már arra vetemedett, hogy mások éléskamráját is megvámolta.

Mondták is Mesefalván: "Hát ez a gyerek kész istencsapása." Trambulin mélyen hallgatott, hiszen ő szabadította Mesefalvára a Hordóhasú Falánkot. Már mindenki úgy lesoványodott a koplalástól, hogy pácikaembereknek néztek ki. Mária gondolkodóba esett, hogy miként lehetne megszabadulni tőle. A Hordóhasú éppen a hasát süttette a napon, amikor Mária, Trambulin, az Óriásmamla és a Lapátenyerű odamentek hozzá.

- Képzeld el te Hordóhasú, az erdőben sétáltunk, és találtunk egy nagy mézes bödönt - mondta Mária.

- Hát az olyan nagy, mint egy fa, vagyis egy nagy fa odvában van - ujjongott Trambulin.

- Bizony-bizony rengeteg méz van benne - szólt az Óriásmamla.

- Oda kellene menned és megenned - mondta a Lapátenyerű.

- Hátha odakísértek, odaballaghatok - mondta a Falánk.

Aztán nagy nehezen feltápáskodott, és elindult az erdőhöz.

Amikor a fához értek, a Hordóhasú Falánk mindjárt benyúlt az odúba, de porul járt, mert a méhek százai támadtak rá, és össze-vissza csipkedték.

De ez még semmi. Jött egy nagy medve is, aki már szemet vetett a mézre, az is a Hordóhasúra támadt. Ő meg menekült hegyen-völgyön át, és mire a világvégére ért, olyan sovány lett, mint a mesefalvai emberek.

A szeretetmalom

Mesefalván egyre több lett a kapzsi, fukar, és irigy ember .

A kapzsi mohón mindent magának akart. A fukar annyira takarékoskodott, hogy saját magától is sajnálta az ételt. Hát az irigy pedig bosszankodva nézte gyarapodásukat, és azt szerette volna, ha a kapzsi és a fukar vagyona is az övé lenne. Mindenkinek bőségesen volt mindene, mégis elégedetlenek voltak. Bezárkóztak a házaikba, senkivel sem álltak szóba.

Karácsony előtt Mária a varázskrétával rajzolt egy nagy szélmalmot.

Az Óriásmamlasz pedig kivitte a falú végére, és a bejárata fölírta: SZERETETMALOM. Lapáttenyerű és Trambulín járta a falut. Hírül adták, hogy a gazdagságot szeretet fejében megőrlik a malomban, így kisebb helyen elfér, mert szeretetből egy deka is többet ér, mint egy mázsa arany.

Hordták is a kapzsi, fukar és az irigy emberek zsákszámra az aranyat, ezüstöt és drágaköveket. Mindegyik egy kis zacskó lisztet vagy korpát kapott helyette, mert a malomban közönséges búzát őröltek. De elégedettek voltak, mert itt várakozás közben találkoztak egymással. Beszélgettek, iszogattak, és mire elfogyott fölösleges gazdagságuk, jó barátságokat kötöttek.

Mesefalván ezután összefogva vidáman éltek az emberek. Még azon sem bosszankodtak, hogy rászedték őket. Inkább felajánlották a malomban összegyűlt sok drágaságot a templom és a falú szépítésére, és a szegények javára.

Máriát, az Óriásmamlaszt, Trambulint, meg a Lapáttenyerűt pedig Mesefalva díszpolgárává avatták.

Csöppmese

Csöpp ember csöpp háza csöpperdő közepén volt.

Csöpp ember óljában csöpp malac visongatott.

Csöpp farkas harapta a csöpp malac csöpp farkát.

A csöpp ember ráfogott nyomban egy csöpp puskát.

Csöpp puska eldurant csöpp farkas halottá vált.

Így hát a csöpp malac tovább már nem kornyikált.

Fut a karika

Fut a karika.
Ide fut, oda fut,
Ahová csak fut az út.
Úton fut egy kis róka.
Megcsiklandoz a farka.
Már itt fut a tenyeredben. -
Egyikből a másikba
Átugrik a kis róka.
Körbe-körbe fut.
Ide fut, oda fut,
Ahová csak
fut az út.

Volt egy kistehén

Volt egy kistehén, de nagy tőgye volt. Gazdaasszonya kicsi asszony volt.
Volt egy kismacska, nagyon éhes volt.
Odaért a kistehénhez, és imígyen szólt:
- Adjál tejet kistehénke! Megvakarlak gyomban érte.
- Nem adhatok édes tejet, kicsi asszony még nem fejt meg.
Oda ment a csöpp asszonyhoz, könyörögve kérte:
- Adjál tejet csöpp asszonyka csöppöcskét ebédre?
- Mindjárt adok kicsi macska, csak fejek a zsajtáromba.
Kicsi asszony fejőszékét kistehén alátette.
Kistehénnek a nagy tőgye a tejet kispriccelte.
Kicsi asszony kis tálkába a tejet kiöntötte.
Kicsi macska száját nyalva mind az összest megette.
A kistehén kicsi hátát, azután megvakarta,
kicsi asszony kis ölében pedig ezt dorombolta:
Kicsi tehén, kicsi asszony, kicsi macska,
az égen a felhő nagy pamacska.
Jön az eső, fut a szél,
fussunk gyorsan, mert elér!

A nyúl urak

Itt vannak a nyulak, a legnagyobb urak!

Kiabálta két nyúl Mesefalván. Aranygombos mellény volt rajtuk. A fülükben aranykarikák lógtak, a nyakukban vastag aranylánc fityegett, rajta aranyóra ketyegett. Egy színarany autóval jöttek, amelynek még a motorja is aranyozva volt.

- Itt vannak az óriás hímes tojások! Mesefalvi asszonyok, vegyék-vigyék húsvétra az olcsó óriástojásokat!

- Tavaly még közönséges mezei nyulak voltak - mondta Trambulin Máriának.

- Most meg micsoda nagy urak lettek, csillog rajtuk minden!

De alig hogy ezt Trambulin kimondta, az utcán lóhalálában két strucc futott: Struccasszony és a férje a Struccember. Struccember kezében egy hatalmas bunkósbot volt, és egyenesen a két nyúlra támadt, és ütlegelni kezdte őket.

A két gyúl úr, pedig tényleg olyan gyorsan szaladt, mint a nyulak. Aranygombos mellényűket az ékszereikkel együtt eldobálták, hogy könnyebben tudjanak menekülni.

Amikor eltűntek a láthatáron, Struccasszony mondta el, hogy mi történt:

- A két csaló nyúl, már régóta fosztogatta a struccok tojásait. Szegény tojásfestő nyulakkal szinte ingyen kifestették őket, ezek meg jó drágán eladták húsvétkor az embereknek. Most az én fészkeimből loptak ki húsz tojást, de az uram észrevette, és utánuk szaladtunk.

- Így már értem - mondta Mária, - hogy miből gazdagodtak meg ilyen gyorsan.

Aztán a struccházaspár az aranyautóval és az ékszerekkel együtt visszamentek Struccországba, de az óriás hímes tojásokat húsvétra Mesefalvának ajándékozták.

Karácsony Máriaországban

Máriaországban is eljött a karácsony. Trambulin rajzolt egy rongyos istállót, egy jászolt meg két kis tehencskét, amelyek majd lehelgetik a Kisjézuskát, de rajzolt még bárányokat, és pásztorokat is. Lapáttenyerű rajzolta a szamarat, amely Betlehembe hozta Szűz Máriát. Az Óriásmamlasz feladata volt, hogy lerajzolja a napkeleti bölcseket. Amikor már készek voltak mindennel, türelmetlenül várták Máriát.

Mária lassan jött az utcán, mert mögötte a rongybabája kelletlenül lépkedett.

- Értsd meg Mária, én nem vagyok megfelelő Kisjézusnak. Először is kislány vagyok és nem kisiú. Másodszor hosszú a hajam, a Kisjézusnak pedig rövid haja volt.

- Nem baj - mondta Mária. - A hajadat levágjuk, és te úgysem lehetnél az igazi Kisjézus, mert ő már régen felrepült az égbe. Az pedig nagy megtiszteltetés, hogy a rongyos istállócskában rongybabaként Kisjézuska lehetsz. Tehát ne háborogj, hanem szedd a lábadat, mert már így is késésben vagyunk!

Aztán a rongybaba haját rövidre vágták, varázskrétával rajzoltak neki egy hófehér ingecskét, meg egy csillogó glóriát, és lefektették a jászolba. Mária a jászol szélére ült és altatódalt dudorászott. A két tehencske szorgalmasan lehelgette a Kisjézust, mert nagyon hideg volt.

De egyszer csak csöngettek, kolompoltak. Jöttek a pásztorok köszönteni a Messiást, mert egy égi angyal hírül vitte nekik, hogy új király született. Először az öreg pásztor szólt, aztán a többiek:

- Én vagyok az öreg pásztor. Köszöntelek kis király! Hoztam neked kis bekecset, hogy a télen meg ne fázz.

- Én az első pásztor vagyok. Üdvözöllek Isten fia! Hoztam neked egy fateknőt, miben fürdet Mária.

- Én a kettes pásztor vagyok. Majd nem lemaradtam. Hoztam neked díszes bölcsőt. Ringatózzál abban!

Aztán zenélni kezdtek: az első pásztor furulyázott, a második citerázott, az öreg pásztor láncos botot csörgetett. A báránykák csengettek, a tehénkék kolompoltak, a szamárka iázott. Azután átadták az ajándékokat, és illedelmesen elköszöntek.

- Most jönnek a napkeleti bölcsek - mondta halkán Trambulin, de nem jött senki. Mi van Óriásmamlasz? Hol vannak a napkeleti bölcsek? - súgta

Trambulin.

- Ne haragudjatok! Nem tudtam lerajzolni őket. De egy fénylő csillagot leveszek az égről, az világít majd színesen szikrázva, mi meg hárman: Én, Trambulin és a Lapátenyerű leszünk a napkeleti bölcsek - mondta lelkesen a Gólyalábú Óriásmamla. - Aranyat, mirhát, tömjént rajzoltam, van bőven. Te kormozd be magad Lapátenyerű, mert teleszel a szerecsen király, aztán mehetünk!

Gyönyörű aranyozott köpenyeket terítettek magukra, aztán beléptek az istállóba. Óriásmamla kezében egy igazi égi csillag szikrázott. Három kis négerfiú hozta kosarakban a rengeteg ajándékot. Megszólaltak Mesefalván a harangok is: Hirdették csengve-bongva az embereknek, hogy megszületett a Kisjézuska.

Az emberek kitódultak az utcákra, körbe állták Máriaországot, és önfeledten énekelték a "Csendes éjt".

Egy ősz asszony

A buszra föltápászkodott
egy ősz asszony.
Görbe hátú, ráncos arcú volt.
Óvodás- fiúk, lányok ültek ott.
Bambán nézték,
de egyik sem szólt.

A zápor

Hirtelen jött a zápor.
Egy bácsi állt a téren.
Sok esernyős gyermek
jött-ment közelében:
mégis bőrigázott.

(Esernyővirágok
Esőben kinyílnak,
Esőgyöngyöt sírnak
Esernyővirágok.)

A fogkefe

Mária után ment a fogkefe,
mert nem mosta meg reggel a fogát.
Kopogott a fogkefe cipője,
úgy lépkedett Mária után.

Ballagásra

Az óvoda előtt megállt egy tábla.
Kréta volt az orra, tölgyfa a lába.
- Te mit keresel itt? - kérdezte Mária.
- Olyan fekete vagy, mint a holló fia.
- Ballagásra jöttem -mondta a tábla.
- No, meg a vidám ballagási bálba.
- Itt van az iskola! - kiáltott Mária.
- Ez a táblagyerek az egyszer-egy fia.

